

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 203.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365679344/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hvad der er mig Helligst og Høiest for denne og alle mulige Tilværelser» --

»Moderer dine Udtryk, min Datter!» -- afbrød Fadren hende med dæmpet Stemme -- »Hr. *Forestière* kunde jo efter saadanne overcévne Ytringer troes» --

»Ja lad ham kun troe, hvad jeg ikke længer vil fordølge, om saa hele Verden her var Vidne dertil!» -- vedblev den unge Pige med Begjæringens Mod, og hendes deilige sorte Øine funkede -- »Vi reise jo imorgen og see aldrig meer dette Vedægtes og Formaliteternes Rige. Hr. *Forestière* faaer jeg aldrig at see i denne Verden -- det veed jeg af hans bestemte Forsikkring -- hvorfor skulde jeg nu da ikke sige ham til Afsked, hvad han allerede maa have mærket og hvad jeg skal gjentage i det Øieblik, vi mødes Aasyn for Aasyn i Klarhedens og Sandhedens evige Rige? -- han er den eneste mandlige Aand, jeg føler mig evindeligt hændraget til i en aldeles sjælelig og uegennyttig Kjærlighed.» --

Saa vel *Vicomten* som den lærde *Dr. Carbone* saac forlegae ned for sig ved denne den unge begeistrede Piges ufordulgte Kjærlighedsrklæring. Hun slog selv de funkende Øine ned og var bleven blussende rød; men nu glemte de alle Tre alt Andet af Forbauselse over de Glædes- og Smertes-Udraab, de i den forunderligste Blanding horte bag Tappet.

»Jeg er det lykkeligste og dog det elendigste af alle Mennesker!» -- lod det med den Fremmedes Stemme: -- »den skønneste og ædleste Kvinde, jeg har set -- den eneste kvindelige Sjæl, som har kunnet elske mit Væsen, uden at see eller bekymre sig om min ydre Skikkelse -- hun skal være saa ulykkelig at skuffes af en Stemmes Klang eller af forgængelige, henfærende Ord, der dog kun ere Toner fra en skjult, uanskuelig Natur -- hun skal antage sin Sympathie med mine Meninger og Anskuelser for den evige Følelse, der kun virkelig kan blive til, hvor tvende Væsner staae heelt og klart for hinanden! -- Bedste, kjæreste *Sigora!* De har gjort mig uendelig lykkelig; men jeg kan ikke tænke mig denne Lyksalighed uden saa stor en Smerte, at jeg synes at opløses og forgaae derved. -- Kjære *Dr. Pirto!* tag det lille Blad, du vil finde paa min Pult i den tilbundne Mappe -- læs det for de Venner, jeg nu kan see ved mit Leie her i Mørket, skjønt jeg er skjult for deres Øine!»

Han taug. *Dr. Carbone* aabnede Mappen paa den lave Pult, frem-

tog det beskrevne Blad og læste, hvad der for tre Dage siden var skrevet:

»Jeg overlever ikke denne Sygdom. Jeg forudføler min Befrielse. Hvad der rører sig i mig er mægtigere, end Livet i mit forkrænkelige Legeme. Skulde Nogen med venlig Deeltagelse spøge om mig, naar jeg er forsvunden, saa meddeel dette mit Farvel til Endelighedens Verden! Jeg har skjult mit Ansigt og min Skikkelse for Menneskene. Var det en Svaghed, saa bed min Skaber tilgive mig den. Jeg er et Offer for min hele Slægts Brøde og for den Deel deraf, jeg sagtens har tilegnet mig i mit verdslige Sind. Jeg bliver det sidste Vrangbilled af Jordnaturen i min Slægt. Dens usalige Lykke skal forsvinde med mit Liv; men dens høiere Natur skal frelses med mig, naar Aanden sei- rende kan fremskutte i mit Væsen. Er det en Drøm eller Fantasi? – Nei! den Forestilling har mangengang styrket og opløftet mig i Kampen mod den Ulykke, jeg skal lære at betragte som Betingelse for, hvad der er høiere end al Lykke.

Der har neppe levet noget Menneske med en inderligere Trang til Kjerlighed, end jeg, hvorvel jeg nu først fuldelig er bleven mig det bevidst; men det blev min Skjæbne, at Ingen kunde see mig uden Afsky. Hvor dybt det har smertet mig, kan Ingen begribe, som Gud har givet et menneskeligt Legeme. Dog min udødelige Sjæl, selv med den gruelige Betingelse for dens Tilværelse, takker og priser jeg min Skaber for i al Evighed.

Kunde min aandelige Natur alene drage en eneste Sjæl til sig i Kjerlighed, vilde jeg nu gaae lykkelig herfra med det visse Haab, at jeg engang med mit hele Væsen kunde omfavne en saadan elsket og elskende Sjæl – uden at frastodes og fortvivle over Umuligheden i at elskes *alene* for Aandens og Hjertets Skyld» –

»O!» – udbrod den unge Pige – »det er ingen Umulighed! – De maa see ud som De vil – De maa være et Uhyre af Grimhed – jeg elsker Dem dog.» –

Neppe havde hun udsagt dette Ord, før Tæppet faldt tilside – Dagslyset faldt paa *Guiljelmo's* store, uformelige Ansigt. Han saae paa hende med et Straaleblik, der ligesom sprængte hans store Øine. – Hun blegnede – hun syntes at kæmpe med at tilbagetrænge et Skrig – og sank bevidstløs tilbage i Stolen.

Næsten i samme Øieblik udbrod *Dr. Carbone*: »Hjælp! Hjælp! han døer!» – Lægen, som havde staaet udenfor Døren, styrtede nu ind.